

వీర కుర్మించి

1

వెన్నెల పత్తిపువ్వులా ఉంది. ఆకాశంలో ఆక్రూడక్కడా తెల్లని మేఘాలు పత్తికుప్పుల్లా ఉన్నాయి. చంద్రుడు పగులుతున్న పత్తికాయలా ఉన్నాడు. ఇంటి ముందు వాకిట్లో మంచంపైన వెల్లికిలా పడుకొని తలకింద రెండు అరచేతులు పెట్టుకుని ఆకాశంలోకి చూస్తున్న అనంతరెడ్డి మనసు నిండా దిగులు మేఘాలు కమ్ముకొని ఉన్నాయి. కూతురి పెళ్ళికని చేసిన అప్పు పచ్చపురుగులా గుండెకాయను తొలుస్తోంది. భవిష్యత్తు తెల్లదోమలా భయపెడుతోంది.

‘వానోస్తు బాగుండు. గొంగడి తడుపు వాన వచ్చినా చాన బాగుండు’

ఇలా అనుకోవడం ఈ పది రోజులలో ఏ వందసార్లో అయి ఉంటుంది. వర్షానికై ఎదురుచూస్తూ అతని కణ్ణు పత్తికాయలయ్యాయి. కాని ఆ వర్షానికి దయ రావడం లేదు. ఒక్క వర్షం పడితే చాలు కనీసం పెట్టుబడి అయినా తప్పక వస్తుంది. ఒక్క వర్షం వస్తే చాలు పత్తి చేను ఇంకో పదిహేను రోజుల దాకా ప్రాణం నిలుపుకుంటుంది.

అతని నరనరాల్లో పత్తి చేను. అతని క్షణక్షణాల్లో పత్తి చేను.

‘వానల్లు కురవాలి వానదేవుడా.. పత్తి చేలు పండాలి వానదేవుడా’ - అతని మనసు శతకోటి గొంతులతో వర్షానికై ప్రార్థిస్తోంది.

వైశాఖ మాసంలోనే కూతురి పెళ్ళి చేశాడు అనంతరెడ్డి. కట్టు కానుకలు, పెళ్ళి ఖర్చులకు లక్ష్మకు పైనే అయింది ఖర్చు. అందులో యాభై వేలు అప్పుగా తెచ్చాడు. అప్పు తీరాలంటే పత్తి చేనయితేనే లాభం అనుకొని ఏకంగా పదెకరాలు వేశాడు. పెట్టుబడికై మళ్ళీ అప్పే. ఇప్పటికే మందులకు, ఎరువు సంచులకు ఇరవై వేల దాకా అయింది. ఇంకా పది వేలయినా ఖర్చు పెట్టాలి. ఎకరాకు అయిదారు

క్వింటాల్ పత్రి వచ్చినా పెట్టుబడి పోను పెళ్ళికి చేసిన అప్పులు సగం తీరిపోతాయి.

‘వానొస్ట్ బాగుండు. వానొస్ట్ బాగుండు.’

ఎవరో వచ్చిన అలికిడి అయితే తలతిప్పి చూశాడు అనంతరెడ్డి. గొల్ల రాములు. భుజంపైనున్న గొంగడిని నేలపై వేసుకుంటున్నాడు కూర్చోవడానికి.

‘పండుకున్నావా పటేలా?’ కూర్చుంటూ అడిగాడు రాములు.

‘గింత పొద్దుకే పండకునేటట్లుండాదిరా కాలం? అయినా ఇంకా అన్నం కూడా తినలే.’

‘అవనయ్యా! పెద్ద కరువొచ్చేట్లుండాది కాలం. చెర్లకు నీళ్ళ రాకున్నా భూమి తడినే వానొచ్చినా చాన బాగుండేది.’

‘అవున్నా నాకేం సమజయితలేదు. పత్రి చేనంతా పాడయిపోతున్నది’ లేచి కూర్చుంటూ అన్నాడు అనంతరెడ్డి.

‘మీరు రేగడి భూముల్లోలే గిట్లంటే మా మిట్ట పొలాలవాళం ఏమనాలే? నా పత్రి సేను సూడబుద్ధయిత లేదయ్యా. మొత్తం ఎండిపోయినట్లయి గూడంతా రాలిపోతున్నది.’

‘గూడ రాలిపోకుండ మందులు కొడ్డులేవా?’

‘ఏం మందులయ్య? నా రొండెకరాల సేనుకు ఈడికే మూడు వేల రూపాయల మందులు కొట్టిన! ఒక్క వాన పడినుంటే బతికిపోతుంటి. అంతా సచ్చే కాలమొచ్చింది.’

‘నీ చేను బాగానే ఉండంటగదరా.’

‘ఇప్పటికయితే చెట్టుకు అరవై డెబై గూడలున్నవి. కాని నిలుస్తులేవు.’

‘మోనో కోటోపాస్ మందు కొట్టినవా?’

‘ఏం మందులో. వారానికోసారి కొడ్డునే ఉన్న. మందులోడు ఇంక ఉద్దేర ఇయ్యనంటున్నడు. జర నీవు సెప్పాలయ్య. నీవు సెప్పే ఇస్తడంట.’

‘గట్టనే చెప్పలే. మావోడే.. మంచోడు... పత్రి అమ్మిన రోజే నీ బాకీ మొత్తం కట్టిస్తడు.. అని చెప్పలే ఫికర్ చెయ్యకు.’

వాళీలా మాటల్లాడుతూండగానే ఇంట్లోంచి భోజనానికి పిలుపు వచ్చింది.

‘తిను పో పటేలా! సేను పోత’ అంటూ లేచాడు రాములు.

‘సరే మంచిది.’ తనూ మంచం దిగాడు అనంతరెడ్డి.

అతనూ, అతని తల్లి, పిల్లలు ముగ్గురూ భోజనానికి కూర్చున్నారు. భార్య వడ్డిస్తోంది. మగపిల్లలిద్దరూ చిన్నవాళ్లు. పక్క ఊరికి నడిచి వెళ్లి చదువుకుంటున్నారు. ఒక్కతే ఆడపిల్ల - పెద్దది. పెళ్లయినా ఇంకా కాపురానికి వెళ్లలేదు. తల్లి పార్వతమ్మి వ్యవసాయపు పనులు చూస్తే, భార్య సుశీల ఇంటి దగ్గర పనులు చూస్తుంది. ఇదే అతని కుటుంబ సరళి.

‘రేపు జీతగాళ్లేం చేస్తున్నారు. అంతయ్య?’ అడిగింది తల్లి పార్వతమ్మి భోజనాల దగ్గర.

‘పత్తి చేనుకు దంతెలు కట్టాల్సి ఉండె. కాని మొన్న ఓ దంతె విరిగిపోయింది. రేపు వడ్లోనితోని సరిచేయించి, ఎల్లుండయినా కట్టాలె. లేకుంటే పొలం ఇంకా వరైలు వచ్చేట్లుంది’ అన్నంలో చారు కలుపుకుంటూ అన్నాడతను.

‘దంతెలు రేపు కట్టనట్లయితే ఆడ కూలోల్లను పిలుస్త. అక్కడక్కడ గడ్డల మీద గర్వగడ్డి మొలిసింది. కలుపు తీయస్తా.’

‘అట్లనే కలిపియ్య కాని మంది దొరుకతరో, లేదో?’

‘అవున్నాయినా. పది రూపాయలు ఇస్తామన్నా ఒక్క మనిషి కూడ దొరుకుత లేదు. అర్ద ఎకరం ఉన్నోడు పత్తి చేనే, అరవై ఎకరాలు ఉన్నోడు కూడా పత్తి చేనే అయితే కూలి మంది ఎక్కడ దొరుకుతారు.’

‘అయిదారు మంది వచ్చినా చాలు.’

‘పెరుగు వేసుకోవా నాన్నా’ చారుతోనే ముగించి చేతులు కడుక్కుంటున్న తండ్రిని అడిగింది భాగ్గవి.

‘వద్దులే అమ్మా! నెత్తి బరువుగున్నది’ అంటూ లేచాడు.

వంటరిగా వాకిట్లోకి వచ్చేసరికి పత్తి చేను గురించిన దిగులు మేఘాలు మళ్లీ కమ్ముకున్నాయతన్ని.

‘వానోస్త బాగుండు.. వానోస్త బాగుండు’ వాకిట్లో పచార్లు చేస్తున్నాడు అసహనంగా.

ఇంట్లో ఉక్కబోస్తుందని పిల్లలు పడుకోవడానికి మిద్దె పైనికి వెళ్లున్నారు. తల్లి వసారాలోనే మేను వాల్చింది.

‘నీవు ఈడనే పండుకుంటవా. మిద్దె పైనికి వస్తువా?’ ఇంటికి తాళం వేసుకుని వాకిట్లోకి వస్తూ అడిగింది సుశీల భర్తను.

‘ఇంటి ముందల అమ్మా ఒక్కతే అయితది. నేనీ వాకిట్లోనే పండుకుంటలే.

చెంబులో మంచినీళ్లు బయటకు తెచ్చినవా.'

'తెచ్చిన. అరుగు మీద పెట్టిన.'

'కూర్చో' అన్నాడు అనంతరెడ్డి తను మంచంపైన కూర్చుంటూ.

'కింద కూసుంటలే' అత్తగారి భయంతో మంచంపైన కూర్చోకుండా కింద నేలపైన కూర్చుంది.

'పంతులు తానికి పొయ్యెస్తివా' అడిగింది భర్తను.

'ఎందుకు?'

'అయ్య మర్చిపోయినవా, ఉలవసేను పెట్టుకుని ఊకుండక పత్తి సేను పెట్టుకుని పాణం మీదికి తెచ్చుకున్నండట వెనకటికి నీలాంటాయన' చిన్నగా నవ్యిందామె. 'పత్తి సేను ఫికరు మీద నీవన్నీ యాది మరుస్తన్నపు. బిడ్డ పెండ్లి చేసి కాపురానికి పంపకుండా ఎన్ని రోజులుంచుకుంటవు ఇంట్ల? ఈ శావన మాసంల మంచి రోజులుంటవని పంతులు సెప్పినుండే.'

'అవును గదా. నిజంగానే యాది మర్చిన. రేపు పొద్దుగాల్నే పోయెస్త. జర ధ్యాసకు జేయి.'

వైశాఖ మాసంలోనే భాగవి పెళ్లి చేశాడు. తరువాతి శుభకార్యం కూడా జరిపిద్దామని ముహూర్తం నీర్చయిస్తే ఆ రోజు భాగవికి ఇంట్లోకి రాని రోజయింది. జ్యేష్ఠ మాసంలో అల్లుడి తల్లిదండ్రులు ఒద్దన్నారు. ఆషాఢం దాటి పోయిం తరువాత శ్రావణ మాసంలో అన్ని విధాల బాగుంటుదనుకున్నారప్పుడు. అందుకే పెళ్లయినా భాగవి ఇంకా కాపురానికి వెళ్లకుండా పుట్టింట్లోనే ఉంది.

'వారం రోజుల ముందుగా నీర్చయించుకుంటే మంచిది. రమ్మని అల్లునికి ఉత్తరం కూడా రాయాలిగా.'

'అవునవును. రేపు పొద్దుగాల్నే పంతులు తానికి పోయెచ్చి అల్లునికి ఉత్తరం రాస్తాలే.'

'సరే నేను పండుకుంట మరి' అని లేచిందామె.

వెస్తెల పత్తి పువ్వులా ఉంది. మేఘాలు పత్తి కుప్పుల్లా ఉన్నాయి. అనంతరెడ్డి గుండె కాయను పచ్చ పురుగు తొలుస్తుంది. 'వానల్లు కురవాలి వానదేవుడా, పత్తి చేలు పండాలి వానదేవుడా' భారంగా కళ్లు మూసుకున్నాడతను.

● ♦ ●

మిద్దెపైన పడుకున్న భాగవికి నిద్రపట్టడం లేదు. కింద తల్లిదండ్రులు

మాట్లాడుకున్న సంభాషణ లీలగా వినపడిందామెకు. తల్లి పైకి రావడమూ, గురక పెట్టి నిద్రపోవడమూ తెలుస్తూనే ఉంది.

పిండారపోసినట్లుగా ఉంది వెన్నెల. దూడిపింజల్లా తేలిపోతున్నాయి మేఘాలు. ముద్దబంతి పువ్వులా ఉన్నాడు చంద్రుడు. ఆకాశంలోకి చూస్తూ పడుకున్న భాగవికి మనసు ఆహ్లాదంగా ఉంది. మెల్లగా వీస్తున్న చిరుగాలి ఉద్యేగ పూరితంగా ఉంది. తలలో పెట్టుకున్న మల్లెపూల పరిమితం ఉత్సేజింగానూ ఉంది.

‘రేపు పాద్మగాల్సే పంతులు తానికి పోయొచ్చి అల్లునికి ఉత్తరం రాస్తాలే’ అన్న తండ్రి మాటలు పదే పదే చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి. ‘వస్తాడు నా రాజు’ అని పాడుకుంటుంది మనసు. మహా అయితే ఇంకో వారం రోజులు ఆగాలేమో.

ఈ మూడు నెలల నుండి విరహంతో రాజశేఖర్ రాసిన ఉత్తరాలన్నీ మనసు తెరమీద ప్రత్యుషమయి, అప్రయత్నంగానే పెదాలపై చిరునవ్వు నాట్యం చేస్తోంది. మరికాంతసేపటికి వెన్నెల వేడెక్కుతున్నట్లు అనిపించేనరికి తొట్టుపడి మనసును స్థిమితపరుచుకుంది. ఆమెకప్పుడే వీపు కింద ఎగుడు దిగుడుగా మట్టి పెడ్డలు గుచ్చుకున్నట్లయి తన తండ్రి ఇంటి పరిస్థితిలోకి వచ్చింది. మట్టి మిద్దెపైన పరచిన చవుడుమన్న వర్షం లేక కరగక మట్టిపెడ్డలుగానే ఉన్నది. చాప పైన జంపుభానా వేసుకున్న వీపు కింద ఎగుడు దిగుడుగానే ఉంది.

ఆమెకు అప్పుడు తన పెళ్ళికై తండ్రి చేసిన అప్పు గుర్తుకొచ్చింది. అది తీర్చుడానికై ఆశతో ఎక్కువగా వేసిన పత్తి చేను గుర్తుకొచ్చింది. ఆ పత్తి చేను పండాలంటే పడవలసిన వర్షం గుర్తుకొచ్చింది.

‘వాన రావాలి దేవుడా.. వాన రావాలి’ అనుకుంటూ బలవంతంగా కళ్లు మూసుకుని నిద్రలోకి జారుకుంది భాగ్రవి.

● * ●

‘రేపటి శుక్రవారం కాకుండా మళ్లాచ్చే శుక్రవారం రోజు చాలా మంచి రోజంట. పంతులు చెప్పిండు’ అన్నాడు అనంతరెడ్డి భార్యతో - మరునాడు ఉదయం.

‘గట్టయితే అల్లునికి ఇప్పుడే ఉత్తరం రాయి - శుక్రవారం పాద్మగాల్సే రమ్మని. పది గంటలకు పాలెం కాడికి బండి తోలిస్తుమని కూడా రాయి’ అంది సుశీల.

తల్లిదండ్రుల సంభాషణ వినబడుతనే ఉంది భాగ్రవికి. మనసులోనే మధ్యలో ఉన్న రోజుల్ని లెక్కపెట్టుకుంది. ఈ రోజు బుధవారం. బుధవారం పోతే

గురువారం నుండి గురువారానికి ఎనిమిది రోజులు!

‘ఇంకో సంగతి కూడా చెప్పిందు. ఈ ముహూర్తానికి ఇద్దరి పేరు బలం మీద కూడా చాన బాగుందట. ఇది తప్పితే ఇంత మంచి ముహూర్తం కొరకు ఇంకా రెండు నెలలు ఆగాల్సంట.’

‘అయ్యా. ఇంత మంచి ముహూర్తాన్నెందుకు తప్పిస్తం. మనకు అల్లుడ్డాస్త చాలు. సెలవు దొరకతలేదని ఆయన రాకపోతే చాన కష్టమయితది. గిట్ల సంగతి – తప్పనిసరిగా రావాలె అని ఉత్తరం రాయాల మరి.’

‘ఆయన రాకుండా ఉంటారా. శుక్రవారం ఉదయం వరకు ఆగలేక గురువారం రాత్రికే వస్తారేమో’ అని భర్తను తలుచుకుని మనసులోనే చిన్నగా నవ్వుకుంది భాగ్గవి.

● ♦ ●

వర్షం రావడం మాట అటుంచి ఎండలు తీవ్రంగా రోహిణీ కార్య ఎండల్లా ఉండటంతో అన్ని పంటల పరిస్థితి మరింతగా దిగజారిపోయింది. రైతులందరూ డీలాపడిపోయారు. అనంతరెడ్డికి భవిష్యత్తు అగమ్యగోచరంగా ఉంది. ఎక్కుడ లేని నిస్సత్తువ ఆవహించిందతన్ని.

ఏ ప్రాజెక్ట్స్ లేని, ఉన్నా నీరండని ఎత్తులో ఉన్న మహాబుట్టనగర్ జిల్లాలోని మారుమూల కుగ్రామం అది. వర్షాలు బాగాపడి చెరువులు నిండితే కానీ వరి నాట్లు పడవు. రేగడి, మిట్ట పొలాల్లో ఒకప్పుడు మిర్చి, ఆముదం, జొన్నలు వేసుకుని ఏదో కాలాన్ని నెట్టుకొచ్చేవారు. నాలుగయిదు సంవత్సరాల నుండి పత్తిని ప్రారంభించి వేలకు వేల రూపాయలు కళజ్జూసేసరికి ఈ సంవత్సరం పత్తిని ప్రతి ఒక్కరూ పత్తి రైతులయ్యారు. గుంటూరు, ప్రకాశం జిల్లాల వారిని పిచ్చిగా ప్రతి ఒక్కరూ పత్తి రైతులయ్యారు. గుంటూరు, ప్రకాశం జిల్లాల వారిని భయకంపితులను చేసిన తెల్లదోమ ఇప్పుడు ఈ వైపుకు తన దారిని మరల్చుకుంది. దానికి తోడు వర్షాభావ పరిస్థితి.

ఒక్కొక్క రోజు గడుస్తున్న కొద్ది అనంతరెడ్డి ఒక్కొ సంవత్సరం మీద పడ్డట్టుగా కుంగిపోతున్నాడు. పత్తి చేను దగ్గరికి వేళ్ళ ఏడుపు వస్తోంది. తమలపాకుల్లా నవనవలాడిన ఆకులు వాడి మడతలు పడి ఉన్నాయి. రోజు రోజుకూ చెట్టు కింద రాలిపడిపోతున్న గూడల సంబ్య పెరిగిపోయి చెట్టు బోసిపోతూ ఉంది.

ఇప్పుడైతే పత్తి చేను వైపే వెళ్డడం మానేశాడు. కానీ వర్షం మీద నమ్మకం మాత్రం పోలేదతనికి.

● ♦ ●

ఒక్కరోజు గడుస్తున్న కొద్ది ఉత్సాహం రెట్టింపవతోంది భాగ్యవికి. గురువారం వెళ్లి గురువారం రానే వచ్చేసింది. ఎందుకో పెళ్లి జరగబోతున్నప్పుడు కూడా ఇంత ఉద్యోగం పొందలేదామె. అలా అని శోభనం గురించి కూడా కాదు ఆ ఉద్యోగం. దాంపత్య జీవనం! ఎడబాటు తొలగిపోయి తాము గడవబోయే ఈ దాంపత్య జీవనం గురించే ఆమె ఉద్యోగం! పెళ్లయి కూడా కార్యమంటూ, ముహూర్తాలు లేవంటూ ఇలా ఎడబాటుతో జీవించడమే ఇన్నాళ్లా ఆమెను బాధించింది. అది ఇప్పుడు అంతమైపోతున్నందుకే ఆనందం.

‘ఏమేం తీసుకురావాలి’ అడుగుతున్నాడు అనంతరెడ్డి సుశీలను.

‘పూలు, పండ్లు...’ చెబుతుందామె.

తండ్రిని చూస్తున్న భాగ్యవికి ఎందుకో చెప్పలేని బాధ అనిపించింది. వర్షం పడి ఉంటే తన తండ్రి ఎంత ఉత్సాహంగా ఉండేవాడో కదా అనుకుంది.

‘వానల్లు కురవాలి వానదేవుడా.. పత్తి చేలు పండాలి వానదేవుడా’

● ♦ ●

భాగ్యవి అంచనా నిజమయింది. శుక్రవారం ఉదయం రావాల్సిన రాజశేఖర్ గురువారం రాత్రికే వచ్చి వాలిపోయాడు. అతనలా రావడం ఇంట్లోవాళందరికి ఆనందదాయకమే అయింది. మనసంతా భాగ్యవి దగ్గరున్నా తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో రాజశేఖర్ బావ మరదులిద్దరితో కాలక్షేపం చేశాడు.

మరునాడు పగలంతా చాలా తొందరగా గడిచిపోయినట్లు తోచింది భాగ్యవికి. తనకేమో ఒక్క నిమిషం భారంగా గడుస్తుందన్నాడు రాజశేఖర్.

ఆ రాత్రి అందరూ తొందరగా భోం చేశారు. ఆ ఇంటిలో పడకింటిగా మార్చే అవకాశమున్న ఒక్క గదిని సుశీల తనకు తోచిన రీతిలో అలంకరించింది. నిజానికి ఈ కార్యం కార్యక్రమాన్ని అందరికి తెలిసే కార్యక్రమంగా చేయడం ఈ ప్రాంతంలో తక్కువ. సుశీల పుట్టింటివారి వైపు దానిని ఘనంగా చేస్తారు. భోజనాలయినాక వెంటనే కూతుర్ని అలంకరించే పనిలో నిమగ్నమయింది సుశీల. భోజనాలకు ముందే పడక గదిని సిద్ధం చేసి ఉంచింది.

పార్వతమ్మ వసారాలో పడుకుని అప్పుడే గురక ప్రారంభించింది. మగపిల్లలిద్దరూ బట్టలు తీసుకుని మిదై పైనికి వెళ్లిపోయారు. వాకిట్లో మంచంపైన కూర్చుని మామా అల్లుడు పాడయిపోతున్న పంటల గురించి రాబోయే కరవు

గురించి మాటల్లాడుకుంటున్నారు.

ఉన్నట్టుండి పడిందోక వాన చినుకు.

అది సరిగ్గా అనంతరెడ్డి చేతిపైనే.

ఉలిక్కిపడి తల పైకెత్తి చూశాడు.

ఆకాశం అమాయకంగానే ఉంది.

‘వర్షం పదుతున్నట్టుంది మామయ్య’ అన్నాడు రాజశేఖర్ అతని మీద కూడా రెండు చినుకులు పడ్డాయి.

‘అవును! కానీ మొగులే లేదు. ఇంకెక్కడయినా పదుతుందేమో’ అన్నాడు అనంతరెడ్డి.

మరో అయిదు నిముషాల దాకా నాలుగో చినుకు పడలేదు.

వర్షం సంగతి మరిచి మాటల్లో పడ్డారిద్దరూ.

అప్పుడు మొదలయింది చల్లని చిరుగాలి. ఎక్కడో మారుమాల ప్రాంతాల్లో దాక్కని ఉన్నట్టున్న నల్లని మేఘాలు ఆ ఊరి మీద కమ్ముకోవడం ప్రారం భించాయి.

‘మొగులయితుంది. వాన వచ్చేట్లున్నది’

ఆ మసక చీకటిలో ఆనందపు మెరుపు అతని మొహం మీద ప్రతిఫలించింది.

టపటపా వాన చినుకులు రాలుతున్నవి. దడేలున ఉరుము ఉరిమింది. చెమక్కున మెరుపు మెరిసింది. తడిసిన నేల మీంచి వస్తున్నట్లుగా గాలి మట్టి వానను మోసుకొస్తున్నది.

‘లోపలికి పోదాం పద రాజు.. తడిసిపోయేట్లున్నాం’ అంటూ లేచాడు అనంతరెడ్డి.

‘మంచం కూడా పట్టుకుపోదాం. నీవా సైదుకు పట్టుకో’ అన్నాడు రాజశేఖర్.

‘నీవు పట్టుకుంటావా - వద్ద వద్దలే. నేనొక్కన్నీ తెస్తాలే నీవెళ్ల’ ఇంకా శోభనం కూడా కాని కొత్త అల్లుడు తనకు సహాయంగా మంచం పట్టుకుంటానంటే కదిలిపోయాడతను.

‘పరవాలేదులే మామయ్య. తప్పేంటి పట్టుకో.’

ఇద్దరూ కలిసి మంచాన్ని వసారాలోకి తెచ్చారు. మిద్దపైన పదుకున్న పిల్లలిద్దరి బట్టలు చుట్టుకుని కిందికి పరిగెత్తుకొచ్చారు.

‘ఈ రోజు నిజంగానే మంచి రోజే తల్లి, వాన కూడా పదుతున్నది’ కూతురి వూలజడ సరిచేస్తూ ఆన్నది సుశీల.

‘నిజమే అమ్మా! ఇన్నాళ్లూ నాన్న మొహం సూస్తుంటే చాన బాధయితుండే. నాన్నకెంత సంతోషమయిందో’ అద్దంలో చూసుకుంటూ నుదుటను బోట్టు దిద్దుకుంటోంది భాగ్గవి.

వర్షం ఉధృతంగా పదుతున్నట్లు బయట నుండి శబ్దం వినపదుతోంది.

‘ఆమ్మా ఇంట్లో పాటుకు పెడుతున్నట్లుందే’ చీర మీద నాలుగయిదు చుక్కల వర్షం పడేసరికి దిగ్గన లేచింది భాగ్గవి. (మట్టి మిద్దెల రంధ్రాలు పడి నీళ్ల ఇంట్లో వడడాన్ని పాటుకు అంటారు)

‘ఆ రూంల చూసాన్న ఉండమ్మా. మిద్దెంతా అట్లనే ఉండది’ అంటూ లేచి గబగబా కార్యం గదిలోకి వెళ్లింది. అప్పటికే ఆ గది మూడు చోట్ల కురుస్తుంది. సరిగ్గా మంచంపైన కూడా ఒకచోట తడుస్తున్నది.

‘భాస్కరు! జల్లి ఇక్కడా బాబూ’ పెద్ద కొడుకును కంగారుగా పిలిచింది.

‘ఏందే అమ్మా’ ఇద్దరు పిల్లలు పరుగెత్తుకొచ్చారు లోపలికి.

‘రెండు మూడు గిన్నెలు తీస్కరాపొండి. రూమంతా పాటుకు పెడుతున్నది’ పరుపును చుట్టుతూ అంది.

భాగ్గవి కూడా వచ్చింది. ఎక్కడయితే నీళ్ల కారుతున్నవో అక్కడ కింద గిన్నెలు పెట్టినా మరో మూడుచోట్ల కారడం మొదలుపెట్టింది. మంచాన్ని ఎత్తి మార్చడా నికి కూడా చోటు లేకుండా పోయిందా గదిలో.

‘అరే మీ నాయిన్న లోపలికి పిలువుండి’ ఆదుర్లూ ఎక్కువైపోయిందామెకు.

లోపలికి వచ్చిన అనంతరెడ్డి పరిస్థితి చూశాడు. పడుకోవడానికి వీల్సేకుండా ఉంది గది.

‘మిద్దె మీదికి పోయి నేను చూసి తొక్కివస్తా’ అంటూ గొంగడి కప్పుకొని బ్యాటరీ తీసుకుని మెట్లేక్కిపోయాడు.

వానకు తదిసిన చవుడు మిద్దెపైన జారుతోంది. అయిదారు నిమిషాల కంటి ఎక్కువగా ఆ వాన ఉధృతిలో నిలబడలేకపోయాడు. తిరిగి కిందికి వచ్చాడు. ఇప్పుడు ఆ గదే కాకుండా మధ్య హలు, సామాను గది, వంట గది కూడా కురుస్తున్నాయి.

భాగ్గవి బయటకు వచ్చి రాజశేఖర్కు లోపలి పరిస్థితి చెబుతోంది. వర్షం

తగ్గితే కానీ ఈ రోజు పదుకోవడానికి చోటు లేదు.

వర్షం నిముష నిముషానికి ఆగిపోతున్నది. గాలి కూడా ఎక్కువైంది. దానికి తోడు కరెంటు కూడా పోయింది.

ఊరు ఊరంతా చీకటి తెర కప్పుకుంది. బుడ్డి దీపాలు మిణుకు మిణుకున వెలగడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

‘థీ! పాడు వాన! ఇన్ని రోజులాగీ ఈ రోజునే రావాలా’ అంటున్నాడు
అనంతరెడ్డి లోపల.

‘ప్పు. ఈ రోజు ఆగిపోతే రెండు నెలల దాకా మంచి రోజులే లేవంట’
అంటోంది సుశీల.

భార్యవి, రాజశేఖర్లకు వినబడుతున్నాయి లోపలి మాటలు.

‘వాన రావాలి వాన రావాలి’ అని ఇన్నాళ్లా ప్రార్థించిన అనంతరెడ్డికి వానపైన
చెడ్డ కోపం వచ్చింది.

‘ఈ పాడు వాన ఇప్పుడయినా ఆగిపోతే బాగుండును’ అంటూ వసారాలోకి
వచ్చాడు అల్లుడు దగ్గరికి.

తన కొరకు వాన ఆగిపోమ్మంటున్న తండ్రి మాటలకు ఆశ్చర్యంతో పాటు
తండ్రికి తన పైని ప్రేమకు కించిత్ గర్వం కూడా కలిగింది.

ఆ తండ్రికి కూతురు దాంపత్యం మీద కల ప్రేమను వానదేవుడు సైతం
చలించిపోయాడన్నట్లుగా, మంత్రం వేసినట్లుగా వర్షం ఆగిపోయింది.

‘ఈ వర్షం సరిపోతుందా నాన్నా మన పత్తి చేనుకు’ అడిగింది తండ్రిని.

‘ఎంత భూమి తడిసిందమ్మా. రెండు ఈంచులు కూడా తడిసి ఉండదు. కాని
పోతేపోనీ ఈ పాడువాన’ విసుక్కున్నాడు తండ్రి.

‘అట్లా అంటారేంటి మామయ్య? కార్యం ఆగిపోతున్నదని బాధ
పడుతున్నారా? ఇంత సంతోషం ముందు అది ఎంత మాత్రం బాధ కానే కాదు’
అన్నాడు రాజశేఖర్.

‘అవున్నాన్నా! మా కొరకు బాధపడకండి. ఈ వర్షం ఇంకా బాగా పడనీ.
మన పత్తి చేను విరగకాయనీ’ అంది భార్యవి.

మూడు నెలల విరహం తరువాత కార్యం మళ్ళీ రెండు నెలలకు వాయిదా
పడుతున్నా వర్షానికై నిండు గుండెతో స్వాగతం పలుకుతున్న ఆ పడుచు జంట
ఆహ్వానానికి స్పందించినట్లుగా కాబోలు మళ్ళీ వర్షం కురవసాగింది.

ఈ మారు మరీ ఉధృతంగా.

అనంతరెడ్డి కళ్ళ నుండి జారిన ఆనందాశ్రవుల్లో మెరుపు కాంతి కిరణం పరావర్తనం చెంది ఆ పడుచు జంట మొహలపై ఇంద్ర ధనుస్సులా విరిసింది.

పత్తి చేలు పండేట్లుగా వానదేవుడు వర్షాన్ని కురిపిస్తానే ఉన్నాడు తెల్లారిందాకా.

